

Den højtærede Konseilspræsident har allerede gjort opmærksom paa denne Bestemmelser rent programmatisk Karakter. I og for sig siger denne Paragraf intet ud over, hvad der allerede paa en vis Maade fremgaar af selve vor Straffelov, og det er paa den nærmere Udformning i de følgende Paragraffer, alt kommer an. Jeg skal gøre opmærksom paa, at Paragraffens Bestemmelser heller ikke i sproglig Henseende er særlig heldige, thi Ordet „Overanstrengelse“ peger tilbage paa Subjektet. Naar man siger: Den, som ved Vanrøgt gør sig skyldig i Mishandling af Dyr, forstaar man, at han vanrøgter Dyr, men naar man siger: Den, som ved Overanstrengelse gør sig skyldig i Mishandling af Dyr, er det ham selv, der overanstreges. Der skulde selvfølgelig staa: Den, som ved at vanrøgte, overanstrengte eller lemlæste Dyr gør sig skyldig i Mishandling af disse, straffes o. s. v. Dette er imidlertid Bagateller, som let lader sig rette ved en Udvalgsbehandling.

Deretter følger Bestemmelser, hvoraf flere synes mig særdeles vel gennemtænkte, ikke mindst de, der drejer sig om Benyttelse af Dyr til Befordring af Mennesker. Jeg ønsker, forinden jeg gaar noget nærmere ind derpaa, at sige nogle Ord om Lovforslagets Bestemmelser med Hensyn til Jagt. Et æret Medlem, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), der om dette Emne forleden Dag holdt en højst interessant — man kan vel ikke sige Tale, men — Konference og var fuld af skælsmske Anekdoter, priste i høj Grad Jægerens Gerning, og naar man hørte ham, fik man det Indtryk, navnlig af den lille skønne Skildring, han fik indskudt om Boganis, at Jægeren var en Mand, der i Virkeligheden slet ikke brød sig om at myrde værgeløse Dyr, nej, det, han interesserede sig for, var at gaa i Vorherres fri Natur og glæde sig ved Skønheden, saa han bag efter kunde skrive smaa nydelige Bøger om det. Men i denne smukke og nydelige Natur er et anskudt Vildt, der, som han skildrede, oven i Købet maa søge ind paa den ene Nabogrund efter den anden, dog en hæsleg Disharmoni, og Udtrykket „myrde“ er ganske passende. Jeg priser den Jæger, der som Erikonservativismens Pryd og Zir stiller sig overfor Løver og Tigre, han risikerer sit Liv, det

er ikke Mord, naar han her dræber, det er virkelig en Kamp, som her foregaar, men den, der skyder efter en stakkels, værgeløs Hare og opskræmte Vildænder, maa virkelig, synes jeg, finde sig i at blive betegnet med saadanne Ord som, at han myrder værgeløse Dyr. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds dvælede mere ved den æstetiske Side af Sagen end ved den realistiske, og for en Hare eller And, som er anskudt eller vanskudt, er det ganske ligegyldigt, om Boganis bag efter skriver dejlige Jagtbreve eller ikke, den føler sig vistnok lige ubehagelig til Mode.

Jeg vender mig derefter til Lovforslagets Bestemmelser om Benyttelse af Dyr til Befordring af Mennesker. Det forekommer mig, at de paagældende Paragraffer, §§ 2—4 — maaske er dog § 3 lidt overdreven —, er vel gennemtænkte og røber en, hvad jeg vil kalde, aktiv og praktisk Kærlighed til Dyrene. Men jeg vil paa dette Sted minde om Carlyles berømte Ord, at naar man vil en Reform, skal man helst begynde med sig selv. Nu er der blandt de Mennesker her i Landet, som omgaas Dyr, som altsaa dels er Kuske, dels har med Kvægdrifter at gøre, paa ingen som helst Maade en saadan Mangel paa Hensyntagen overfor Dyrene, som for Eksempel er almindelig i Syden. Enhver, der har rejst i Syden, er ofte blevet oprørt over den barbariske Mangel paa Begreb, som Sydlændinge kan udvise overfor Dyr, hvorledes det for Eksempel er almindeligt, at en sydtaliensk Dræng kan fiske en levende Krabbe op og, mens Dyret bliver ved at leve, rive det ene Ben efter det andet af for at suge dem. Dette hænger maaske sammen med den vulgære katolske Opfattelse, at et Dyr ingen Sjæl har. Noget saadant vil ikke let forekomme hos vor veloplyste Almue. Mishandling af Dyr er her neppe nogen Sinde Udslag af Sjælsraahed, men kun Udslag af en vis Tankeløshed eller en manglende Oplysning om, hvorledes vedkommende skal omgaas Dyr. Men det gælder her ligesom før med den anskudte And, at det kan i og for sig være det Dyr, som lider, ligegyldigt, om det mishandles eller vanrøgtes af det enes psykiske Motiv eller det andet, thi det lider lige meget.

Naar Forslagsstillerne skulde handle efter Carlyles Recept, at man begynder